

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 4 września 2019 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. odmówił T. W. prawa do wypłaty odsetek od kwoty wyrównania renty, ponieważ nie stwierdzono w wyroku sądu o odpowiedzialności ZUS za błędy dotyczące interpretacji przepisów, a decyzja z dnia 30.05.2019 r została wydana w terminie krótszym niż 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności w sprawie. /decyzja – k. 297 akt ZUS/

Od powyższej decyzji odwołanie, w dniu 10 października 2019 r., złożył T. W., wnosząc o wypłatę odsetek naliczonych od dat wymagalności każdej z poszczególnych miesięcznych wypłat renty do dnia wypłaty zaległych świadczeń oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

/odwołanie k.3 /.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, stwierdzając, że wnioskodawcy nie przysługuje prawo do wypłaty odsetek, z uwagi na wydanie przez organ rentowy decyzji w terminie ustawowym. Podniósł nadto, że Sąd Okręgowy w wyroku nie orzekł o odpowiedzialności organu rentowego.

/odpowiedź na odwołanie k. 3/.

Na rozprawie w dniu 10.03.2020 r wnioskodawca wniósł o przyznanie odsetek, poczynając od 21.09.2014 r.

/e – prot. Z dnia 10.03.2020 r/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Orzeczeniem (...) do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w P. z dnia 2 kwietnia 2014 r. zaliczono T. W. do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności do 30 kwietnia 2017 r. Niepełnosprawność istnieje od 15 lutego 2011 r. Ustalony stopień niepełnosprawności datuje się od 25 lutego 2013 r. Wskazana praca w warunkach chronionych. Kolejnym orzeczeniem z dnia 30 czerwca 2017 r wnioskodawca został zaliczony do dnia 30 czerwca 2019 roku do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności, ze wskazaniem zatrudnienia w warunkach pracy chronionej.

(orzeczenie – k. 60 dokum. orzeczniczej ZUS, k. 303)

Wnioskodawca pobierał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w okresie od 26 sierpnia 2013 r do 31 sierpnia 2014 r.

(bezsporne)

W dniu 29 lipca 2014 r. ubezpieczony ponownie złożył wniosek o przyznanie prawa do renty.

(wniosek – k. 72 akt ZUS)

Lekarz Orzecznik ZUS orzeczeniem z dnia 20 sierpnia 2014 r. uznał, że wnioskodawca nie jest niezdolny do pracy. Rozpoznano dyskopatię lędźwiową po leczeniu operacyjnym, rezydualną radiculopatię lędźwiową z zespołem bólowym nawracającym, nietrzymanie moczu w wywiadzie, okresowa rehabilitacja bez wyraźnej poprawy podmiotowej, ale z pewną poprawą w zakresie rotacji i ruchów bocznych kręgosłupa oraz dobrym wynikiem w testach czynnościowych. Nadal niepełna ruchomość kręgosłupa L/S, częściowo manifestowana, bez objawów korzeniowych, ubytkowych lub rozciągowych, chód sprawny naprzemienny, także na palcach.

(orzeczenie lekarza orzecznika ZUS – k. 77 plik akt ZUS, dokumentacja orzecznicza – k. 47 akt ZUS)

Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia **4 września 2014 r.** uznała ubezpieczonego za zdolnego do pracy. Orzeczenie potwierdziło ograniczenie ruchomości kr. 1-S, S. – 2 cm.

(orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS – k. 80 akt ZUS, dokumentacja orzecznicza – k. 60 akt ZUS)

)

Powyższe orzeczenie skutkowało wydaniem decyzji odmawiającej wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

(okoliczność bezsporna)

Wnioskodawca odwołał się od powyższej decyzji. Postępowanie toczyło się w sprawie o sygnaturze akt VIII U 3949/14.

(okoliczność bezsporna)

W toku tego postępowania, w drodze opinii biegłych ustalono, że u wnioskodawcy rozpoznano stan po przebytych leczeniach operacyjnych usunięcia j.m. Dysku L5/S1 z wszczepieniem implantu (09.2012) i stabilizacji tylnej L4 – 5-S1 (10.2012), stan po repozycji wysuniętego implantu L5 – S1 (01.2013), zmiany zwyrodnieniowo – dyskopatyczne kręgosłupa LS z zespołem bólowym. Powinien unikać podejmowania prac wymagających dźwigania ciężarów i w długotrwałych, wymuszonych pozycjach w skręcie czy przodopochyleniu.

Obecny stan jest utrwalony i nie należy oczekiwać znaczącej poprawy. Ponieważ zmiany zwyrodnieniowe są nieodwracalne i powolnie postępujące, rokowania nie są korzystne. Może wykonywać prace umysłowe, może podjąć pracę ze wskazaniem zatrudnienia w warunkach pracy chronionej.

(okoliczność bezsporna - opinia biegłego lekarza sądowego z zakresu neurologii - k. 18 – 19, ortopedii i rehabilitacji – k. 21 – 24, k. 202 akt VIII U 3949/14)

Wnioskodawca nie może wrócić do pracy zgodnej z poziomem kwalifikacji. Nie może wykonywać czynności mechanika i wartownika. Wyszczuplenie mięśni kończyny dolnej lewej z towarzyszącym osłabieniem jej siły w zakresie unerwienia strzałkowego lewego wskazuje na trwały uszczerbek na zdrowiu spowodowany zaburzeniami unerwienia kończyny dolnej lewej. Nietrzymanie moczu uniemożliwia pracę w usługach. Może wykonywać zadania nie wymagające wysiłku fizycznego, nie będące pod presją czasu, aby mógł decydować o rytmie wykonywanych zadań w zależności od odczuwanych dolegliwości. W ogóle nie może pracować przy nasileniu dolegliwości bólowych. W odniesieniu do stanu z dnia 26 sierpnia 2013 r., kiedy to przyznano wnioskodawcy świadczenie rentowe nie nastąpiła o wnioskodawcy znamienna poprawa co do odczuwanych dolegliwości jak i w badaniu neurologicznym. Niezdolność do pracy ma charakter ciągły, dotyczy także 2014 roku.

Wnioskodawca jest częściowo niezdolny do pracy, a niezdolność ta ma charakter trwały, z uwagi na stan neurologiczny, niedowład kończyny dolnej lewej z wyszczupleniem uda i podudzia, nie stwierdzono poprawy w okresie dłuższym niż dwa lata od doznanego urazu.

(okoliczność bezsporna - pisemna opinia biegłego neurochirurga – k. 252 – 255, ustna opinia tego biegłego – protokół rozprawy – k. 332 odw. VIII U 3949/14)

Wyrokiem z dnia 19 grudnia 2017 r Sąd Okręgowy w Łodzi:

- zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał T. W. prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.09.2014 r na stałe;
- zasądził od ZUS na rzecz wnioskodawcy kwotę 60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

/okoliczność bezsporna/

Wyrokiem z dnia 27 marca 2019 r SA w Ł. w sprawie III AUa 168/18 oddalił apelację organu rentowego.

/okoliczność bezsporna/

Wyrok wraz z uzasadnieniem wpłynął do organu rentowego w dniu 26.04.2019 r.

/prezentata – k. 228/

Z opinii prawnej z dnia 8.05.2019 r w przedmiocie zasadności wnoszenia skargi kasacyjnej wynika, że sądy dokonały odmiennych od organu rentowego ustaleń faktycznych i odmiennej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego.

/opinia – k. 236 akt ZUS/

Organ rentowy w dniu 28.05.2019 r otrzymał wyroki obu sądów wraz ze stwierdzeniem prawomocności.

/prezentata – k. 255 akt ZUS/

Decyzją z dnia 30 maja 2019 r organ rentowy wykonując prawomocny wyrok SO w Łodzi z dnia 19.12.2017 r przyznał rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy od 1.09.2014 r, na stałe. Zakład ustalił termin płatności świadczenia na 20 dzień każdego miesiąca.

Należność za okres 1.09.2014 – 31.05.2019 została wyliczona w kwocie 58922,03 zł

/decyzja – k. 247 akt ZUS/

W dniu 31.07. 2019 r ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o wypłatę odsetek ustawowych od wypłaconej renty.

/wniosek – k. 290 akt ZUS/

W 2014, 2015, 2016, 2017,2019 r lekarz oczenik wydawał orzeczenia w przedmiocie potrzeby rehabilitacji leczniczej w zakresie narządu ruchu. Z tych opinii wynika, że w czerwcu 2014 r opisywano obustronnie zaznaczone objawy korzeniowe, w listopadzie 2014 r opisywano bólowe ograniczenia ruchomości odc. L kręgosłupa z dodatnim obustronnie objawem L. przy kącie 70 stopni,

/orzeczenia – dokum. Orzecznicza – akta ZUS/

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest w przeważającym zakresie zasadne.

Przedmiotem sporu niniejszego postępowania było prawo ubezpieczonego do odsetek od wypłaconych przez pozwanego wyrównania renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy, w związku z realizacją wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 grudnia 2017 r., na podstawie decyzji z dnia 30.05.2019 r.

Wskazać należy, iż zgodnie z art. 118 ust. 1, 1a i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U.2020.53 t.j) organ rentowy wydaje decyzję w sprawie prawa do świadczenia lub ustalenia jego wysokości po raz pierwszy w ciągu 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania tej decyzji, z uwzględnieniem ust. 2 i 3 oraz art. 120. Inaczej mówiąc, oznacza to, iż chwilą, od której rozpoczyna bieg 30-dniowy termin do wydania decyzji jest rozstrzygnięcie ostatniej kwestii koniecznej dla ustalenia uprawnień wnioskodawcy. Celem tak skonstruowanej regulacji jest zagwarantowanie ubezpieczonym możliwie szybkiego uzyskania świadczenia bez zbędnego przedłużania postępowania w sprawie o

jego nabycie. W przypadku uchybienia powyższemu terminowi, organ rentowy popada w zwłokę ze spełnieniem świadczenia, czego konsekwencją jest obowiązek zapłaty odsetek w ustawowej wysokości.

W razie ustalenia prawa do świadczenia lub jego wysokości orzeczeniem organu odwoławczego za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uważa się również dzień wpływu prawomocnego orzeczenia organu odwoławczego, jeżeli organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji. Organ odwoławczy, wydając orzeczenie, stwierdza odpowiedzialność organu rentowego. Jeżeli w wyniku decyzji zostało ustalone prawo do świadczenia oraz jego wysokość, organ rentowy dokonuje wypłaty świadczenia w terminie określonym w ust.1 w/w art. 118.

Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 11 września 2007 r. (P. 11/2007 OTK ZU, 2007/8A poz. 97), art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS, rozumiany w ten sposób, że za dzień wyjaśnienia ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji uznaje się dzień wpływu prawomocnego orzeczenia tylko w sytuacji, gdy za nieustalenie tych okoliczności nie ponosi odpowiedzialności organ rentowy, jest zgodny z art. 32 ust. 1 Konstytucji oraz nie jest niezgodny z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

W uzasadnieniu powołanego wyroku, Trybunał Konstytucyjny wywiódł w szczególności, że przez pojęcie „wyjaśnienie ostatniej niezbędnej okoliczności” z art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS trzeba rozumieć wyjaśnienie ostatniej okoliczności koniecznej do ustalenia samego istnienia prawa wnioskodawcy do świadczenia. Stąd też 30 dniowy termin na wydanie decyzji w sprawie świadczenia i jego wypłaty w razie, gdy prawo do świadczenia zostało ustalone przez Sąd, powinien być liczony od dnia doręczenia wyroku Sądu tylko wtedy, gdy ustalenie prawa do świadczenia dopiero w postępowaniu sądowym nie było następstwem okoliczności, za które ponosi odpowiedzialność organ rentowy. W przeciwnym wypadku, gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędna interpretacja przepisów, zaniechanie podjęcia określonych działań z urzędu, błędne orzeczenie lekarza orzecznika lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia.

Jeżeli więc odpowiedzialność taka jest po stronie organu rentowego ubezpieczony ma prawo do odsetek. Omawiany przepis może więc dotyczyć wyłącznie takiej sytuacji, której dla wykazania okoliczności, która miałaby wpływ na prawo do świadczenia lub na jego wysokość, dopiero w postępowaniu sądowym zostałyby przedstawione odpowiednie dowody, z których strona mogłaby skorzystać już w postępowaniu przed organem rentowym, lecz tego nie uczyniła (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 26 września 2006 r. III AUa 1126/2005). Organ rentowy ma bowiem obowiązek znać i prawidłowo stosować prawo materialne i w tym zakresie ponosi pełną odpowiedzialność. Jedynie wówczas, gdy brak możliwości wydania prawidłowej decyzji był podyktowany niezależnymi od organu rentowego, brakami w ustaleniach faktycznych, możliwe jest przyjęcie, że organ nie ponosi odpowiedzialności przewidzianej w art. 118 ust. 1a ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Należy przy tym zauważyć, że użyty w tym przepisie termin „ustalenie okoliczności” dotyczy wyłącznie sfery faktów, a nie prawa, bowiem przy wykładni prawa nie dochodzi do żadnych „ustaleń okoliczności”.

Stosownie do dyspozycji zawartej przez ustawodawcę w treści normy prawnej wyrażonej w przepisie art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t. j. Dz. U. 2017 poz. 1778 ze zm), jeżeli Zakład Ubezpieczeń Społecznych - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

Przepis § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 1 lutego 1999 roku w sprawie szczegółowych zasad wypłacania odsetek za opóźnienie w ustaleniu lub wypłacie świadczeń z ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 1999 roku, nr 12, poz. 104), wydanego na podstawie art. 85 ust. 2 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, stanowi, że odsetki wypłaca się za okres od dnia następującego po upływie terminu na ustalenie prawa do świadczeń lub ich wypłaty, przewidzianego w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń - do dnia wypłaty świadczeń. Zaś okres opóźnienia w ustaleniu prawa do świadczeń i ich wypłacie, dla których przepisy określające zasady ich przyznawania i wypłacania przewidują termin na wydanie decyzji, liczy się od dnia następującego po upływie terminu na wydanie decyzji.

Z utrwalonego orzecznictwa sądowego (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 7 kwietnia 2010 r. I UK 345/2009, LexPolonica nr 2578200 i z dnia 15 października 2010 r. III UK 20/2010, LexPolonica nr 3028490) w zakresie wykładni przepisu art. 85 ust. 1 ustawy o sus jednoznacznie wynika, że odpowiedzialność organów rentowych istnieje nie tylko wtedy, gdy opóźnienie w przyznaniu lub w wypłacie świadczenia nastąpiło z winy tego organu ale także wtedy, gdy takie opóźnienie jest skutkiem innych przyczyn od tego organu niezależnych.

W orzecznictwie sądowym można odnaleźć wiele przykładów nieprawidłowego działania organu rentowego, za które organ ten „ponosi odpowiedzialność” i - w razie opóźnienia z tego powodu ustalenia prawa do świadczenia lub jego wypłaty - zobligowany jest do wypłaty należnych odsetek. Są to w szczególności wypadki bezpodstawnego pozostawienia bez rozpoznania wniosku strony o przyznanie prawa do świadczenia oraz nieprawidłowe orzeczenie w sprawie niezdolności do pracy do celów rentowych wydane przez Lekarza Orzecznika ZUS lub Komisję Lekarską ZUS (por. wyrok SN z 12 sierpnia 1998 r., sygn. akt II UKN 171/98, OSNAP nr 16/1999, poz. 521).

Zgodnie z tezą wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005 roku (sygn.akt.I UK 159/2004 opubl. OSNP 2005/19/308) wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. Podobnie w wyroku z dnia 7 października 2004 r., II UK 485/03 (OSNP 2005 nr 10, poz. 147) Sąd Najwyższy stwierdził, że do przewidzianego w art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych wyłączenia obowiązku wypłaty odsetek nie jest wystarczające wykazanie, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie ponosi winy w powstaniu opóźnienia.

Oznacza to, że jeżeli organ rentowy wydaje bezprawną decyzję o odmowie wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy możliwe było wydanie decyzji zgodnej z prawem, a w szczególności, gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, to opóźnienie nie jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności w rozumieniu art. 85 ust. 1 zdanie drugie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

Gdy opóźnienie w ustaleniu prawa do świadczenia było spowodowane okolicznościami, za które odpowiada organ rentowy (np. błędne orzeczenie lekarza orzecznika ZUS lub komisji lekarskiej ZUS w sprawie niezdolności do pracy), termin ten będzie liczony od dnia, w którym organ rentowy, gdyby działał prawidłowo, powinien był ustalić prawo do świadczenia. Wydanie przez organ rentowy niezgodnej z prawem decyzji odmawiającej wypłaty świadczenia w sytuacji, gdy było możliwe wydanie decyzji zgodnej z prawem, zwłaszcza gdy ubezpieczony wykazał wszystkie przesłanki świadczenia, oznacza, że opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które organ rentowy ponosi odpowiedzialność, choćby nie można było mu zarzucić niestaranności w wykładni i zastosowaniu prawa. Jeśli organ rentowy w chwili wydania zaskarżonej decyzji miał wszystkie potrzebne dane pozwalające na wydanie decyzji zgodnej z prawem, a po stronie ubezpieczonego nie występował obowiązek wykazania żadnych innych okoliczności uzasadniających jego wnioski, to dla obowiązku zapłaty odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia nie mogą mieć znaczenia okoliczności dotyczące przebiegu postępowania sądowego, zwłaszcza gdy w tym postępowaniu nie ustalono żadnych nowych przesłanek wypłaty świadczenia, których wykazanie ciążyło na ubezpieczonym, a które nie były znane (nie mogły być znane) organowi rentowemu./por. wyrok SN z dnia 25 stycznia 2005 r, I UK 159/04, OSNP 2005/19/308 wraz z uzasadnieniem/. W celu ustalenia, że organ rentowy nie ponosi

odpowiedzialności za opóźnienie spowodowane błędem w ustaleniach faktycznych, konieczne jest wykazanie, że w przepisany terminie ZUS nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia. W takiej sytuacji istotna jest jednak konieczność uwzględnienia tego, czy organ rentowy w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności, za które ponosi on odpowiedzialność (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 kwietnia 2009 r., I UK 345/08, OSNP 2010, nr 23-24, poz. 293).

Brak orzeczenia organu odwoławczego o odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, o którym mowa w art. 118 ust. 1a u.e.r.f.u.s. nie pozbawia ubezpieczonego prawa do odsetek za opóźnienie w wypłacie świadczenia./tak SA w Łodzi w wyroku z dnia 10 października 2014 r, III AUa 40/14,LEX nr 1537443, wyrok SA w Szczecinie z dnia 26 marca 2015 r, (...), Lex nr 1771169/.

Organ rentowy w przedmiotowej sprawie przyjął pogląd, iż w przypadku wyrównania renty za okres 1.09.2014 r – 30.05.2019 r - dokumentem niezbędnym do stwierdzenia uprawnień wnioskodawcy jest prawomocny wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 19 grudnia 2017 roku.

Pogląd zaprezentowany w tym przedmiocie przez organ rentowy należy uznać za błędny.

Wnioskodawca złożył wniosek o przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w lipcu 2014 r, wówczas przedstawił dokumentację medyczną, został poddany badaniom przez lekarza orzecznika i komisję lekarską. Rozpoznano dyskopatię lędźwiową po leczeniu operacyjnym, rezydualną radiculopatię lędźwiową z zespołem bólowym nawracającym, nietrzymanie moczu w wywiadzie, stwierdzono, że okresowa rehabilitacja bez wyraźnej poprawy podmiotowej, ale z pewną poprawą w zakresie rotacji i ruchów bocznych kręgosłupa oraz dobrym wynikiem w testach czynnościowych. Nadal niepełna ruchomość kręgosłupa L/S. Nadto w 2014, 2015, 2016, 2017,2019 r lekarz orzecznik wydawał orzeczenia w przedmiocie potrzeby rehabilitacji leczniczej w zakresie narządu ruchu. Z tych opinii wynika, że w czerwcu 2014 r opisywano obustronnie zaznaczone objawy korzeniowe, w listopadzie 2014 r opisywano bólowe ograniczenia ruchomości odc. L kręgosłupa z dodatnim obustronnie objawem L. przy kącie 70 stopni.

Zatem organ rentowy dysponował dokumentacją wnioskodawcy, nie żądał od wnioskodawcy dodatkowych dowodów, a mimo to nie dokonano prawidłowej oceny niezdolności do pracy. Ta sama dokumentacja stanowiła podstawę do sporządzenia opinii przez biegłego neurochirurga (lekarza o specjalności właściwej z punktu widzenia schorzeń wnioskodawcy w związku z przebytymi zabiegami operacyjnymi) w postępowaniu sądowym, który orzekł o trwającej bez przerwy częściowej niezdolności do pracy ubezpieczonego, utrzymujących się dolegliwościach. W odniesieniu do stanu z dnia 26 sierpnia 2013 r, kiedy to przyznano wnioskodawcy świadczenie rentowe nie nastąpiła o wnioskodawcy znamienne poprawa co do odczuwanych dolegliwości jak i w badaniu neurologicznym. Niezdolność do pracy ma charakter ciągły, dotyczy także 2014 roku.

Także z opinii prawnej wynika, że sąd i organ rentowy dokonały odmiennej oceny materiału dowodowego.

Organ rentowy w ocenie Sądu ponosi odpowiedzialność za nie ustalenie wymaganych okoliczności do ustalenia uprawnień wnioskodawcy w ustawowym terminie, albowiem żadne niezależne od organu rentowego okoliczności nie wpłynęły na opóźnienie.

Podkreślić należy, iż zgromadzony przez organ rentowy materiał pozwalał na ustalenie niezdolności do pracy ubezpieczonego. W ocenie Sądu, te wszystkie okoliczności mogły zostać prawidłowo ustalone i wyjaśnione w postępowaniu administracyjnym, a zatem pozwala to przyjąć, iż organ rentowy w oparciu o całość zgromadzonego materiału dowodowego winien wydać decyzję o kontynuowaniu prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy. Zatem wyrok Sądu Okręgowego nie był ostatnią okolicznością w sprawie, od którego miałby być liczony termin do ustalenia wypłaty świadczenia.

A zatem uwzględniając te wszystkie okoliczności Sąd zmienił zaskarżoną decyzję na podstawie art. 477¹⁴§ 2 kpc i przyznał wnioskodawcy prawo do odsetek :

- za okres od 1.09.2014 – 30.09.2014 r – czyli za wrzesień 2014 r , od 5.10.2014 r , czyli po upływie 30 dni od wyjaśnienia ostatniej okoliczności, którą w tym przypadku było orzeczenia komisji lekarskiej z dnia 4.09.2014 r, do dnia poprzedzającego dzień faktycznej zapłaty wyrównania,

- za okres od 1.10.2014 – 31.05.2019 – od kwoty renty za dany miesiąc – od 21 dnia każdego miesiąca, poczynając od 10.2014 do dnia poprzedzającego dzień faktycznej zapłaty wyrównania renty.